

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2020 m. lapkričio 24 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Teismų bendradarbiavimas civilinėse bylose – Reglamentas (ES) Nr. 1215/2012 – Jurisdikcija – 7 straipsnio 1 ir 2 punktai – Specialioji jurisdikcija bylose dėl delikto arba kvazidelikto – Ieškinys dėl komercinės praktikos, laikomos prieštaraujanti konkurencijos teisei, nutraukimo – Argumentas dėl piktnaudžiavimo dominuojanti padėtimi, pasireiškiančio komercine praktika, kuriai taikomos sutartinės nuostatos – Apgyvandinimo rezervavimo internetinė platforma „booking.com“

Byloje C-59/19

dėl *Bundesgerichtshof* (Aukščiausiasis Federalinis Teismas, Vokietija) 2018 m. gruodžio 11 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2019 m. sausio 29 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Wikingerhof GmbH & Co. KG

prieš

Booking.com BV

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas K. Lenaerts, pirmininko pavaduotoja R. Silva de Lapuerta, kolegijų pirmininkai J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev ir A. Prechal, teisėjai T. von Danwitz, C. Toader, M. Safjan (pranešėjas), D. Šváby, S. Rodin, K. Jürimäe, C. Lycourgos ir P. G. Xuereb,

generalinis advokatas H. Saugmandsgaard Øe,

posėdžio sekretorius D. Dittert, skyriaus vadovas,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2020 m. sausio 27 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

- *Wikingerhof GmbH & Co. KG*, atstovaujamos advokatų V. Soyez ir C. Aufdermauer,
- *Booking.com BV*, atstovaujamos advokatų T. Winter, N. Hermann, L. Alexy ir C. Bauch,
- Čekijos vyriausybės, atstovaujamos M. Smolek, J. Vlácil ir A. Kasalická,
- Europos Komisijos, atstovaujamos M. Heller ir G. Meessen,

* Proceso kalba: vokiečių.

susipažinęs su 2020 m. rugsėjo 10 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2012 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 1215/2012 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo (OL L 351, 2012, p. 1) 7 straipsnio 2 punkto išaiškinimo.
- 2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant pagal Vokietijos teisę įsteigtos bendrovės *Wikingerhof GmbH & Co. KG*, valdančios viešbutį Šlėzvingo-Holšteino žemėje (Vokietija), ir *Booking.com BV*, pagal Nyderlandų teisę įsteigtos bendrovės, turinčios buveinę Nyderlanduose ir valdančios apgyvendinimo rezervavimo platformą, ginčą dėl tam tikros šios bendrovės praktikos, kuri, *Wikingerhof* teigimu, yra piktnaudžiavimas dominuojančia padėtimi.

Teisinis pagrindas

- 3 Reglamento Nr. 1215/2012 15, 16 ir 34 konstatuojamosios dalys suformuluotos taip:

„(15) jurisdikcijos taisyklės turėtų būti ypač nuspėjamos ir pagrįstos principu, pagal kurį jurisdikcija paprastai nustatoma pagal atsakovo nuolatinę gyvenamąją (buveinės) vietą. Todėl turėtų visada galioti ši jurisdikcijos nuostata, išskyrus keletą aiškiai nustatytų atvejų, kai ginčo objektas arba šalių autonomija pateisina kitą siejamąjį kriterijų. Juridinio asmens buveinės vieta turi būti apibrėžta autonomiškai, siekiant didesnio bendrų taisyklių skaidrumo ir norint išvengti jurisdikcijų kolizijos;

(16) jurisdikcija turėtų būti nustatoma ne tik pagal atsakovo nuolatinę gyvenamąją (buveinės) vietą, bet ir pagal kitą alternatyvų jurisdikcijos pagrindą, atsižvelgiant į glaudų ryšį tarp teismo ir bylos arba siekiant padėti tinkamai vykdyti teisingumą. Glaudaus ryšio reikalavimas turėtų užtikrinti teisinį tikrumą ir padėti išvengti galimybės pareikšti atsakovui ieškinį valstybės narės, kurios jis negalėjo pagrįstai numatyti, teisme. Tai ypač svarbu sprendžiant ginčus, susijusius su nesutartinėmis prievolėmis, kylančiomis iš privatumo ir asmeninių teisių, įskaitant šmeižtą, pažeidimų;

<...>

(34) turėtų būti užtikrintas [1968 m. rugsėjo 27 d. konvencijos dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose vykdymo (OL L 299, 1972, p. 32) su pakeitimais, padarytais konvencijomis dėl naujų valstybių narių prisijungimo prie šios konvencijos], [2000 m. gruodžio 22 d. Tarybos] [r]eglamento (EB) Nr. 44/2001 [dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo (OL L 12, 2001, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 4 t., p. 42] ir šio reglamento tęstinumas ir tuo tikslu nustatytos pereinamosios nuostatos. Tęstinumą taip pat turi užtikrinti Europos Sąjungos Teisingumo Teismas, aiškindamas [tą] <...> konvenciją ir ją pakeičiančius reglamentus.“

- 4 Reglamento Nr. 1215/2012 II skyrius „Jurisdikcija“, be kita ko, apima 1 skirsnį „Bendrosios nuostatos“ ir 2 skirsnį „Specialioji jurisdikcija“. Šio reglamento minėtame 1 skirsnyje esančio 4 straipsnio 1 dalyje nurodyta:

„Pagal šį reglamentą asmenims, kurių nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra valstybėje narėje, ieškiniai turi būti pareiškiami tos valstybės narės teismuose, neatsižvelgiant į šių asmenų pilietybę.“

5 Reglamento Nr. 1215/2012 II skyriaus 2 skirsnyje įtvirtintas 7 straipsnis suformuluotas taip:

„Asmeniui, kurio nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra valstybėje narėje, ieškinys kitoje valstybėje narėje gali būti pareikštas:

<...>

1) a) byloje, kylančiose iš sutarčių – atitinkamos prievolės įvykdymo vietos teismuose;

<...>

2) byloje dėl civilinės teisės pažeidimų, delikto arba kvazidelikto – vietos, kurioje įvyko ar gali įvykti žalą sukėlus įvykis, teismuose;

<...>“

6 Reglamento Nr. 1215/2012 II skyriaus 7 skirsnyje „Susitarimas dėl jurisdikcijos“ esančio 25 straipsnio 1 punkte numatyta:

„Jeigu šalys, neatsižvelgiant į jų nuolatinę gyvenamąją (buveinės) vietą, yra susitarusios, kad valstybės narės teismas arba teismai turi jurisdikciją spręsti bet kuriuos ginčus, kilusius arba galinčius kilti iš konkrečių teisinių santykių, tas teismas (tie teismai) turi jurisdikciją, išskyrus atvejus, kai pagal tos valstybės narės teisę susitarimas yra niekinis turinio galiojimo atžvilgiu. <...>“

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

7 2009 m. kovo mėn. *Wikingerhof* su *Booking.com* sudarė tipinę pastarosios pateiktą sutartį, kurioje, be kita ko, numatyta:

„Bendrosios sutarties sąlygos

Viešbutis pareiškia iš *Booking.com* gavęs Bendrųjų sutarties sąlygų <...> versijos 0208 kopiją. Jos pateikiamos internete, *Booking.com* svetainėje <...>. Viešbutis patvirtina, kad sąlygas perskaitė, suprato ir joms pritaria. Sąlygos yra šios sutarties dalis <...>“

8 Vėliau *Booking.com* kelis kartus keitė šias bendrąsias sąlygas, su kuriomis galima susipažinti šios bendrovės ekstranete – sistemoje, per kurią galima atnaujinti informaciją apie viešbutį ir gauti rezervacijų duomenis.

9 *Wikingerhof* raštu užginčijo sutarties su *Booking.com* papildymą nauja bendrųjų sąlygų versija, apie kurią ši bendrovė pranešė savo sutartiniams partneriams 2015 m. birželio 25 d. Ji nurodė, kad dėl *Booking.com* dominuojančios padėties tarpininkų paslaugų ir apgyvendinimo rezervavimo portalų rinkoje neturėjo kito pasirinkimo, tik sudaryti minėtą sutartį, net jei tam tikra *Booking.com* praktika yra nesąžininga ir prieštarauja konkurencijos teisei.

10 *Landgericht Kiel* (Kylio apygardos teismas, Vokietija) *Wikingerhof* pareiškė ieškinį, juo siekė, kad *Booking.com* būtų uždrausta apgyvendinimo rezervavimo platformoje be išankstinio *Wikingerhof* sutikimo prie jos nurodytos viešbučio kainos rodyti nuorodą „palankesnė kaina“ arba „sumažinta kaina“, nesuteikti jai prieigos prie jos sutartinių partnerių per šią platformą pateiktų kontaktinių duomenų ir galiausiai susieti jos valdomo viešbučio poziciją vykdomos paieškos rezultatuose su 15 % viršijančiu komisiniu atlygiu.

- 11 *Booking.com* pareiškė prieštaravimą, grindžiamą *Landgericht Kiel* (Kylio apygardos teismas) teritorinės ir tarptautinės jurisdikcijos nebuvimu, nes su *Wikingerhof* sudarytoje sutartyje yra susitarimas dėl jurisdikcijos, pagal kuri teritorinę jurisdikciją nagrinėti iš šios sutarties kylančius ginčus turi Amsterdamo (Nyderlandai) teismai.
- 12 *Landgericht Kiel* (Kylio apygardos teismas) nusprendė, kad negali nagrinėti *Wikingerhof* ieškinio, nes neturi teritorinės ir tarptautinės jurisdikcijos. Šis sprendimas patvirtintas apeliacinėje instancijoje *Oberlandesgericht Schleswig* (Šlėzvingo žemės aukštesnysis apygardos teismas, Vokietija) sprendimu, kuriame konstatuota, kad šiuo atveju nenustatyta nei sutartinės prievolės įvykdymo vietos teismo jurisdikcija pagal Reglamento Nr. 1215/2012 7 straipsnio 1 dalį, nei žalą sukėlusio įvykio vietos teismo jurisdikcija bylose dėl delikto arba kvazidelikto pagal šio reglamento 7 straipsnio 2 dalį.
- 13 *Wikingerhof* dėl šio sprendimo pateikė kasacinį skundą *Bundesgerichtshof* (Aukščiausiasis Federalinis Teismas, Vokietija).
- 14 Šis teismas pažymi, kad nekyla klausimo dėl jurisdikcijos susitarimo, kuriuo remiasi *Booking.com*, galimo poveikio Vokietijos teismų, į kuriuos kreipėsi *Wikingerhof*, jurisdikcijai, nes šis susitarimas nebuvo tinkamai sudarytas pagal Reglamento Nr. 1215/2012 25 straipsnio reikalavimus.
- 15 Šiuo atveju kasacinis skundas grindžiamas tuo, kad apeliacinis teismas padarė klaidą, kai nusprendė, kad jam pateiktas ieškiny nepriklauso jo jurisdikcijai bylose dėl delikto arba kvazidelikto, kaip jos suprantamos pagal Reglamento Nr. 1215/2012 7 straipsnio 2 punktą.
- 16 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismo, kuris remiasi 2018 m. liepos 5 d. Sprendimu *flyLAL-Lithuanian Airlines* (C-27/17, EU:C:2018:533), teigimu, ieškiny priskiriamas prie bylų dėl delikto arba kvazidelikto, kaip jos suprantamos pagal Reglamento Nr. 1215/2012 7 straipsnio 2 punktą, jeigu juo siekiama, kad būtų nustatyta civilinė atsakomybė arba draudimai, grindžiami tuo, kad ginčijami veiksmai yra piktnaudžiavimas dominuojančia padėtimi. Tokį piktnaudžiavimą dominuojančia padėtimi gali lemti tai, kad sutarties sudarymas siejamas su nesąžiningų sandorio sąlygų priėmimu.
- 17 Šis teismas yra linkęs manyti, kad pagrindinė byla priskirtina prie bylų dėl delikto ar kvazidelikto, kaip jos suprantamos pagal Reglamento Nr. 1215/2012 7 straipsnio 2 punktą, nes *Wikingerhof* nesutiko pasirašyti ginčijamų sutarties sąlygų, kurias laiko nesąžiningomis dėl *Booking.com* dominuojančios padėties, ir nepriėmė jų laisva valia. Vadinasi, ginčas pagrindinėje byloje susijęs ne tik su šios sutarties aiškinimu, bet ir su tuo, ar tariamai dominuojančioje padėtyje esančios įmonės veiksmus nustatant tam tikras sutarties sąlygas reikia laikyti piktnaudžiavimu, todėl jie prieštarauja konkurencijos teisės normoms.
- 18 Tokiomis aplinkybėmis *Bundesgerichtshof* (Aukščiausiasis Federalinis Teismas) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar [Reglamento Nr. 1215/2012] 7 straipsnio 2 punktą reikia aiškinti taip, kad bylų dėl civilinės teisės pažeidimų jurisdikcija taikoma ieškiniui, kuriuo prašoma įpareigoti atsakovą nutraukti tam tikrus veiksmus, jei veiksmai, kuriuos prašoma nutraukti, yra reglamentuoti sutartyje, bet ieškovė teigia, kad šios sutarties nuostatos paremtos atsakovės piktnaudžiavimu dominuojančia padėtimi?“

Dėl prejudicinio klausimo

- 19 Savo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Reglamento Nr. 1215/2012 7 straipsnio 2 punktą turi būti aiškinamas taip, kad jis taikomas ieškiniui, kuriame prašoma įpareigoti nutraukti tam tikrus veiksmus, susijusius su ieškovo ir atsakovo sutartiniais santykiais, ir kuris grindžiamas argumentu dėl atsakovo piktnaudžiavimo dominuojančia padėtimi pažeidžiant konkurencijos teisės normas.
- 20 Pirmiausia reikia priminti, kad pagal Reglamento Nr. 1215/2012 34 konstatuojamąją dalį šiuo reglamentu panaikinamas ir pakeičiamas Reglamentas Nr. 44/2001, kuris savo ruožtu pakeitė 1968 m. rugsėjo 27 d. Konvenciją dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose vykdymo, iš dalies pakeistą vėlesnėmis konvencijomis dėl naujų valstybių narių prisijungimo prie šios konvencijos. Todėl Teisingumo Teismo pateiktas šių teisės aktų nuostatų išaiškinimas taikomas ir Reglamento Nr. 1215/2012 nuostatomis, kai šias nuostatas galima laikyti „lygiavertėmis“. Taip yra, pirma, šios konvencijos ir Reglamento Nr. 44/2001 5 straipsnio 3 punkto ir, antra, Reglamento Nr. 1215/2012 7 straipsnio 2 punkto atveju (šiuo klausimu žr. 2020 m. liepos 9 d. Sprendimo *Verein für Konsumenteninformation*, C-343/19, EU:C:2020:534, 22 punktą).
- 21 Reglamento Nr. 1215/2012 4 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta atsakovo valstybės narės teismų bendroji jurisdikcija, o šio reglamento 7 straipsnio 1 ir 2 punktuose numatyta specialioji jurisdikcija bylose, kylančiose iš sutarčių, ir bylose dėl delikto arba kvazidelikto, leidžianti ieškovui pareikšti ieškinį kitų valstybių narių teismuose.
- 22 Taigi pirmosios kategorijos ieškinius ieškovui pagal šio reglamento 7 straipsnio 1 punktą leidžiama pareikšti prievolės, kuria grindžiamas reikalavimas, įvykdymo vietos teisme, o antrosios kategorijos ieškinius pagal to paties reglamento 7 straipsnio 2 punktą leidžiama pareikšti vietos, kurioje įvyko ar gali įvykti žalą sukėlusį įvykį, teisme.
- 23 Remiantis Teisingumo Teismo suformuota jurisprudencija, į „bylų dėl delikto arba kvazidelikto“ sąvoką, kaip ji suprantama pagal Reglamento Nr. 1215/2012 7 straipsnio 2 punktą, patenka bet koks reikalavimas, kuriuo siekiama nustatyti atsakovo atsakomybę ir kuris nėra priskirtinas prie bylų, kylančių iš sutarčių, kaip jos suprantamos pagal šio reglamento 7 straipsnio 1 punkto a papunktį (šiuo klausimu žr. 1988 m. rugsėjo 27 d. Sprendimo *Kalfelis*, 189/87, EU:C:1988:459, 18 punktą ir 2018 m. rugsėjo 12 d. Sprendimo *Löber*, C-304/17, EU:C:2018:701, 19 punktą), t. y. jis nėra grindžiamas vieno asmens laisvai priimta teisine prievole kitam asmeniui (2005 m. sausio 20 d. Sprendimo *Engler*, C-27/02, EU:C:2005:33, 51 punktas).
- 24 Nagrinėjamu atveju teismo, į kurį kreipėsi *Wikingerhof*, jurisdikcijos nagrinėti pareikštą ieškinį nustatymas priklauso būtent nuo, pirma, bylų dėl delikto arba kvazidelikto, kaip jos suprantamos pagal Reglamento Nr. 1215/2012 7 straipsnio 2 punktą, ir, antra, bylų, kylančių iš sutarčių, kaip jos suprantamos pagal šio reglamento 7 straipsnio 1 punkto a papunktį, atskyrimo. Iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti: jeigu *Wikingerhof* suformuluotas reikalavimas turėtų būti priskiriamas prie bylų, kylančių iš sutarčių, todėl galėjo būti pareikštas vietos, kurioje buvo ar turi būti įvykdyta prievolė, kuria grindžiamas šis reikalavimas, teisme, teismas, į kurį kreiptasi, neturi jurisdikcijos nagrinėti šio reikalavimo.
- 25 Pagal Teisingumo Teismo jurisprudenciją abi minėtose nuostatose numatytas specialiosios jurisdikcijos taisyklės reikia aiškinti savarankiškai, remiantis Reglamento Nr. 1215/2012 sistema ir tikslais, kad būtų užtikrintas vienodas jo taikymas visose valstybėse narėse (žr., be kita ko, 1988 m. rugsėjo 27 d. Sprendimo *Kalfelis*, 189/87, EU:C:1988:459, 16 punktą; 2002 m. rugsėjo 17 d. Sprendimo *Tacconi*, C-334/00, EU:C:2002:499, 19 punktą ir 2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *ÖFAB*, C-147/12, EU:C:2013:490, 27 punktą). Šis reikalavimas, kuris taikomas ir šių dviejų taisyklių atitinkamų taikymo sričių atskyrimui, reiškia, kad „iš sutarčių kylančių bylų“ ir „bylų dėl delikto arba kvazidelikto“ sąvokos

negali būti suprantamos taip, kad jomis daroma nuoroda į nacionaliniame teisme nagrinėjamo teisinio santykio kvalifikavimą pagal taikytiną nacionalinę teisę (šiuo klausimu žr. 2014 m. kovo 13 d. Sprendimo *Brogstter*, C-548/12, EU:C:2014:148, 18 punktą).

- 26 Pirma, kalbant apie Reglamento Nr. 1215/2012 sistemą, pažymėtina, kad jis grindžiamas bendra taisykle, kad jurisdikciją turi atsakovo nuolatinės gyvenamosios (buveinės) vietos valstybės narės teismai, o specialiosios jurisdikcijos taisyklės, numatytos, be kita ko, jo 7 straipsnyje, yra šios bendrosios taisyklės išimtys, todėl turi būti aiškinamos siaurai (šiuo klausimu žr. 1988 m. rugsėjo 27 d. Sprendimo *Kalfelis*, 189/87, EU:C:1988:459, 19 punktą) ir pagal šį reglamentą negali būti taikomos kartu.
- 27 Kartu, kaip iš esmės pažymėjo generalinis advokatas savo išvados 87 punkte, šiai sistemai būdinga tai, kad ieškovui suteikiama galimybė pasirinkti vieną iš minėtame reglamente numatytų specialiosios jurisdikcijos taisyklių.
- 28 Antra, kalbant apie Reglamento Nr. 1215/2012 tikslus, iš šio reglamento 16 konstatuojamosios dalies matyti, kad specialiosios jurisdikcijos taisyklės, kuriomis ieškovas gali remtis, pirma, pagal minėto reglamento 7 straipsnio 1 punktą ir, antra, pagal jo 7 straipsnio 2 punktą, yra nustatytos atsižvelgiant į itin glaudžią sąsają šiose nuostatose nurodytose bylose tarp reikalavimo ir teismo, kuriam gali tekti jį nagrinėti, arba siekiant padėti tinkamai vykdyti teisingumą (šiuo klausimu žr. 2018 m. spalio 4 d. Sprendimo *Feniks*, C-337/17, EU:C:2018:805, 36 punktą).
- 29 Taigi reikia konstatuoti, kad tai, ar taikomas Reglamento Nr. 1215/2012 7 straipsnio 1 punktas, ar jo 2 punktas, priklauso, pirma, nuo ieškovo pasirinkimo remtis ar nesiremti viena iš specialiosios kompetencijos taisyklių ir, antra, nuo teismo, į kurį kreiptasi, atliekamo šiose nuostatose esančių konkrečių sąlygų patikrinimo.
- 30 Jeigu ieškovas remiasi viena iš minėtų taisyklių, teismas, į kurį kreiptasi, turi patikrinti, ar ieškovo reikalavimai, neatsižvelgiant į jų kvalifikavimą pagal nacionalinę teisę, yra sutartinio pobūdžio, ar, priešingai, deliktinio ar kvazideliktinio pobūdžio, kaip tai suprantama pagal minėtą reglamentą.
- 31 Kalbant konkrečiau, kaip pažymėjo ir generalinis advokatas savo išvados 90 punkte, teismas, į kurį kreiptasi, vienos sutarties šalies prieš kitą pateiktą reikalavimą turi priskirti prie „bylų, kylančių iš sutarčių“, kaip jos suprantamos pagal Reglamento Nr. 1215/2012 7 straipsnio 1 punktą, arba prie „bylų dėl delikto“, kaip jos suprantamos pagal šio reglamento 7 straipsnio 2 punktą, atsižvelgdamas į tai, kokia prievolė – sutartinė, deliktinė ar kvazideliktinė – yra šio reikalavimo pagrindas (šiuo klausimu žr. 2014 m. kovo 13 d. Sprendimo *Brogstter*, C-548/12, EU:C:2014:148, 26 punktą).
- 32 Taigi ieškinys yra kylantis iš sutarčių, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 1215/2012 7 straipsnio 1 punkto a papunktį, jeigu siekiant nustatyti elgesio, kuriuo ieškovas kaltina atsakovą, teisėtumą ar, priešingai, neteisėtumą, neišvengiamai reikia išaiškinti juos siejančią sutartį (šiuo klausimu žr. 2014 m. kovo 13 d. Sprendimo *Brogstter*, C-548/12, EU:C:2014:148, 25 punktą). Taip, be kita ko, yra tuomet, kai ieškinys grindžiamas sutarties nuostatomis arba teisės normomis, kurios taikomos pagal šią sutartį (šiuo klausimu žr. 2015 m. rugsėjo 10 d. Sprendimo *Holterman Ferho Exploitatie ir kt.*, C-47/14, EU:C:2015:574, 53 punktą ir 2017 m. birželio 15 d. Sprendimo *Kareda*, C-249/16, EU:C:2017:472, 30–33 punktus).
- 33 Vis dėlto, kai ieškovas savo ieškinyje remiasi deliktinės arba kvazideliktinės atsakomybės taisyklėmis, t. y. įstatyme nustatytos pareigos pažeidimu, ir kai siekiant įvertinti elgesio, kuriuo kaltinamas atsakovas, teisėtumą ar, priešingai, neteisėtumą, nebūtina nagrinėti su atsakovu sudarytos sutarties turinio, nes ši pareiga atsakovui taikoma nepriklausomai nuo šios sutarties, ieškinio pagrindas yra deliktas arba kvazideliktas, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 1215/2012 7 straipsnio 2 punktą.

- 34 Nagrinėjama atveju *Wikingerhof* savo ieškinyje remiasi tuo, kad pažeista Vokietijos konkurencijos teisė, kurioje numatytas bendras draudimas piktnaudžiauti dominuojančia padėtimi, nepriklausantis nuo jokių sutarčių ar kitų savanoriškų išipareigojimų. Konkrečiai kalbant, ji mano, kad neturėjo kito pasirinkimo, tik sudaryti minėtą sutartį ir patirti *Booking.com* bendrųjų sąlygų vėlesnių pakeitimų poveikį, nes ši bendrovė užima tvirtą poziciją atitinkamoje rinkoje, net jei tam tikra *Booking.com* praktika yra nesąžininga.
- 35 Taigi esminis teisės klausimas pagrindinėje byloje yra tai, ar *Booking.com* piktnaudžiavo dominuojančia padėtimi, kaip tai suprantama pagal minėtą konkurencijos teisę. Tačiau, kaip savo išvados 122 ir 123 punktuose nurodė generalinis advokatas, siekiant nustatyti veiksmų, dėl kurių priekaištaujama *Booking.com*, teisėtumą ar neteisėtumą, nebūtina aiškinti pagrindinės bylos šalis siejančios sutarties, nes toks aiškinimas gali būti reikalingas tik siekiant nustatyti minėtų veiksmų tikrumą.
- 36 Taigi reikia konstatuoti, kad *Wikingerhof* ieškinyje, kiek jis grindžiamas teisine pareiga susilaikyti nuo bet kokio piktnaudžiavimo dominuojančia padėtimi, priskirtinas prie bylų dėl delikto arba kvazidelikto, kaip jos suprantamos pagal Reglamento Nr. 1215/2012 7 straipsnio 2 punktą, tačiau tai turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas.
- 37 Šis aiškinimas taip pat atitinka šiuo reglamentu siekiamus artumo ir gero teisingumo vykdymo tikslus, nurodytus jo 16 konstatuojamojoje dalyje ir primintus šio sprendimo 28 punkte. Iš tiesų jurisdikciją pagal Reglamento Nr. 1215/2012 7 straipsnio 2 punktą turintis teismas, t. y. pagrindinės bylos aplinkybėmis tas teismas, kuris yra rinkoje, kuriai daromas poveikis, kaip teigiama, antikonkurenciniu elgesiu, geriausiai gali išnagrinėti pagrindinį klausimą dėl šio argumento pagrįstumo, visų pirma kalbant apie šiuo atžvilgiu reikšmingų įrodymų surinkimą ir įvertinimą (pagal analogiją žr. 2019 m. liepos 29 d. Sprendimo *Tibor-Trans*, C-451/18, EU:C:2019:635, 34 punktą ir 2020 m. liepos 9 d. Sprendimo *Verein für Konsumenteninformation*, C-343/19, EU:C:2020:534, 38 punktą).
- 38 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, į pateiktą klausimą reikia atsakyti, kad Reglamento Nr. 1215/2012 7 straipsnio 2 punktą turi būti aiškinamas taip, kad jis taikomas ieškiniui, kuriame prašoma įpareigoti nutraukti tam tikrus veiksmus, susijusius su ieškovo ir atsakovo sutartiniais santykiais, ir kuris grindžiamas argumentu dėl atsakovo piktnaudžiavimo dominuojančia padėtimi pažeidžiant konkurencijos teisės normas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 39 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

2012 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 1215/2012 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo 7 straipsnio 2 punktą turi būti aiškinamas taip, kad jis taikomas ieškiniui, kuriame prašoma įpareigoti nutraukti tam tikrus veiksmus, susijusius su ieškovo ir atsakovo sutartiniais santykiais, ir kuris grindžiamas argumentu dėl atsakovo piktnaudžiavimo dominuojančia padėtimi pažeidžiant konkurencijos teisės normas.

Parašai.